

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק י"ח

קונטרס 498

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעי"ה ק"ב בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזהר

רפט

הגוף, והיצר הרע הצר הצורך הידוע. ועל ידכם האור הגדול והנורא "אור הזהר הקדוש" "אור הרשב"י" בהתגלות עצומה בגלוי שלם ביחודא שלים. ונדוקא כאן במקום החשך והקלפות בעת רבוי הצרות לא עלינו ולא עליכם, יתגלה האור הנפלא הזה כרצון אבי זקני הגר"א ז"ל, ויהיה קץ גאלתנו בקרוב בימינו. עוד אציין לכם מה שראיתי בקול קורא מרבני ירושלים (שנת תרפ"א) וזה לשונו: כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמד ספר הזהר דבר יום ביומו, ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בכל שנה ושנה, חק ולא יעבר, לתקון הגאולה האמתית, ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא.

ועזר השם יתברך ובזכות אדוני אבי זקני אור העולם הגאון מוילנא זכר צדיק וקדוש לברכה, תצליחו בכל מעשי ידיכם, ותפיצו את למוד וקריאת הזהר הקדוש כרצון אבי זקני הגר"א ז"ל, ונזכה כבר לגלוי השלם וליחוד השלם, התלוי בלמוד וקריאת הזהר הקדוש, במהרה בימינו אמן.

החיותם בברכה ובקריאת הכבוד קדם רבני מפעל הזהר העולמי שעל ידיהם תבוא הגאולה שלמה במהרה בימינו אמן.

הרב חיים יעקבזון

נין ונכד לאדוני אבי זקני הגר"א ז"ל
חונה פה קהלת ירושלים עיר הקדש תובב"א

נ.ב. אבקש מהרבנים שליט"א אם תוכלו להדפיס את מכתבי בעלונים הבאים, ויהיה לתועלת ולזכוי הרבים, בדרך של מורי אבי זקני רבנו הגר"א ז"ל.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– מכתב נו –

בסייעתא דשמיא, יום שני לכרשת שמות, י"ח טבת תש"ע, פה עיר הקדש ירושלים ת"ו.

לכבוד רבני "מפעל הזהר העולמי" שיחינו.

באתי בקצרה לעורר מה שראיתי בגליונכם "אור הזהר" החשוב, גליון מספר 13, שיצא לאור בחדש שעבר. יש שם מכתב נפלא מאת הרב הגאון חיים יעקבזון שליט"א, נכד מאור עינינו הגר"א נשמתו ע"דו, שיש בו כמה דברים חשובים. אולם מה שכתב באות ה', לא נכתב בדיקנות בכלל, במחילת כבודו. דהנה מן הפתוב שם משמע, שבעל המגלה העמקות אמר על רבנו הגר"א שהיה ה"משיח בן יוסף", שנשלח בדורו לגלות להם סתרי התורה. כן משמע מרהיטת לשון המכתב הנ"ל. ופשוט דזה אי אפשר, דהרי הגאון רבי נתן נטע שפירא זצ"ל מקראקא בעל "מגלה עמקות" נפטר מן העולם בשנת שצ"ג, ורבנו הקדוש הגר"א נשמתו ע"דו נולד בשנת ת"פ - שמונים ושבע שנים אחרי פטירת הגאון הקדוש בעל מגלה עמקות!!

וכבר ראיתי במקום אחר שהובא דבר זה אודות הגר"א ובאותה משמעות, ושגיאות מי יבין.

ורק שפטר הדברים הוא: דמקור דבר זה אודות הגר"א - ובאותו לשון שהעתיק במכתב הנ"ל - הוא מהספר הנפלא "תולדות יצחק" על באור הגר"א לספר היצירה, שחבר הגאון הקדוש רבי יצחק ב"ר יהודה לייב פהנא זצ"ל [מירושלים - בסוף ימיו], שהיה תלמידו הגדול של הגאון הקדוש המפרסם רבי יצחק אייזיק חבר זצ"ל [המבאר הגדול של תורת הסוד דרבנו הגר"א, בעל מחבר ספר פתחי שערים, בגן עולם, מגן וצנה ועוד הרבה], שהוא היה תלמיד הגאון הקדוש רבי מנחם מענדל משקלאוו זצ"ל, תלמיד אדוננו הגר"א זי"ע.

ושם בספר תולדות יצחק, בחלק שני מספרו (נדפס ירושלים ת"ו שנת תרמ"ד) בצמוד ק"מ:- קמ"א. מופיע לשון הנ"ל אודות הגר"א, שבתחלה הביא דברי

כִּלְה שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֹל אוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה נִקְשְׁרָת לְשֵׁם הַקְּדוֹשׁ. וְכֹל מִי שֶׁלֹּא שָׁלוֹם בְּרָשָׁם הַקְּדוֹשׁ בְּכַשְׁרוֹ, אֲסוּר לְהוֹדִיעוֹ דְּבַר תּוֹרָה, וְכֹל שֶׁכֵּן לְהִתְעַסֵּק (לְהִסְתַּבֵּל) עִמּוֹ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (שְׁמוֹת י"ב) זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח כֹּל בֶּן נֶכֶד לֹא יֵאכַל בוֹ, וְכֹתוּב וְכֹל עֶבֶד אִישׁ וְגו', וְכֹתוּב תּוֹשֵׁב וְשֹׁכֵר לֹא יֵאכַל בוֹ. וּמֵה פֶסַח שֶׁהוּא בֶּשֶׂר לְמֵאכֹל, עַל שֶׁנֶּרְמַז בְּדָבָר קְדוֹשׁ אֲסוּר לְכֹל אֵלֶּה לְאָכַל בוֹ וְלִתֵּת לָהֶם לְאָכַל עַד שִׁימּוּלוֹ - הַתּוֹרָה שֶׁהִיא קְדוֹשׁ קְדָשִׁים (שֶׁל קְדוּשָׁים), הַשֵּׁם הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאֵל אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו. אָמַר לוֹ, הֲרֵי שִׁנְיָנוּ שְׁאֲסוּר לְלַמֵּד תּוֹרָה לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, וְיִפְהַ עֵינָיו הַחֲבָרִים מִכָּבֵל, שֶׁכֹּתוּב לֹא עֲשֵׂה כֵן לְכֹל גּוֹי. אָבֵל כִּינּוּן שְׁאֲמַר מִגִּיד דְּבָרָיו לִיעֶקֶב, לָמָּה חֲקִינוּ וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל? אָמַר לוֹ, אֶלְעָזָר, בֵּא רְאֵה, אֲשֶׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַחֲלֵק הַעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ הִזָּה נִטַּע בְּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁכֹּתוּב כִּי לֶקַח טוֹב נִתְּתִי לָכֶם, אֶלְעָזָר וְלֹא לַעֲמִים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה.

וּמִשּׁוּם שֶׁהִיא גְּנוּזָה עֲלִיּוֹנָה נִכְבְּדָה, שְׁמוֹ מִמֶּשׁ, הַתּוֹרָה כִּלְה נִסְתָּר וְנִגְלָה בַּסּוּד שֶׁל שְׁמוֹ, וְעַל כֵּן לְיִשְׂרָאֵל הֵם בִּשְׁתֵּי דְרָגוֹת, נִסְתָּר וְנִגְלָה. שְׁשִׁנְיָנוּ, שֶׁלֹּשׁ דְּרָגוֹת הֵן שְׁנֵי שְׁנֵי שְׁנֵי זוֹ בְּזוֹ: הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, תּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל. וְכֹל אַחַת דְּרָגָה עַל דְּרָגָה, נִסְתָּר וְנִגְלָה. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דְרָגָה עַל דְּרָגָה, נִסְתָּר וְנִגְלָה. הַתּוֹרָה גַּם כֵּן נִסְתָּר

דְּמִסְאָבוּתָא אַתְיִין, וְאָסִיר לְאַתְחַבְּרָא בְּהוּ, וְלֹאֲשַׁתְּעִי בְּהַדְרִייהוּ, בְּמַלּוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאָסִיר לְאוּדְעָא לְהוּ מְלִי דְאוּרִייתָא, בְּגִין דְאוּרִייתָא כִּלְה שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכֹל אֶת דְאוּרִייתָא, מִתְקַשְׂרָא בְּשְׁמָא קְדִישָׁא. וְכֹל מָאן דְלֹא אֲתַרְשִׁים בְּרִשְׁמֵימָא קְדִישָׁא בְּכַשְׂרִיהּ, אָסִיר לְאוּדְעָא לִיה מְלָה דְאוּרִייתָא. וְכֹל שֶׁכֵּן לְאַשְׁתַּדְּלָא (נ"א לְאַסְתַּבֵּל) בֵּיהּ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (שְׁמוֹת י"ב) זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח כֹּל בֶּן נֶכֶד לֹא יֵאכַל בוֹ, וְכֹתוּב וְכֹל עֶבֶד אִישׁ וְגו'. וְכֹתוּב תּוֹשֵׁב וְשֹׁכֵר לֹא יֵאכַל בוֹ. וּמֵה פֶסַח דְאִיהוּ בְּשָׂרָא לְמִיכָלָא, עַל דְאֲתַרְמִיז בְּמְלָה קְדִישָׁא, אָסִיר לְכֹל הַגִּי לְמִיכַל בֵּיהּ, וְלְמִיחַב לְהוּ לְמִיכַל, עַד דְאֲתַגְזְרוּ. אוּרִייתָא דְהִיא קְדוֹשׁ קְדָשִׁים (דְקְדוּשָׁא) שְׁמָא עֲלָאָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאֵיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבוּהִי, אָמַר לִיה, הָא תְּגִינֵן אֲסוּר לְלַמֵּד תּוֹרָה לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, וְשִׁפִּיר אֲתַעְרוּ חֲבָרִיָּא דְכָבֵל, דְכֹתִיב, (תְּהִלִּים קמ"ז) לֹא עֲשֵׂה כֵן לְכֹל גּוֹי, אָבֵל כִּינּוּן דְאָמַר מִגִּיד דְבָרָיו לִיעֶקֶב, אָמַי חֲקִינוּ וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל. אָמַר לִיה, אֶלְעָזָר תָּא חֲזִי, זְכַאֲיִן אִינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְחוּלְקָא עֲלָאָה קְדִישָׁא דָא נִטַּע בְּהוּ קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכֹתִיב, (מְשִׁלִּי) כִּי לֶקַח טוֹב נִתְּתִי לָכֶם, לָכֶם, וְלֹא לַעֲמִין (ד) עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה.

וּבְגִין דְאִיהִי גְּנוּזָא עֲלָאָה יְקִירָא, שְׁמִיהּ מִמֶּשׁ, אוּרִייתָא כִּלְה פֶּלָא סְתִים וְגִלְיָא, בְּרִזָּא דְשְׁמִיהּ. וְעַל דָּא, יִשְׂרָאֵל בְּתִרִין דְרִגִין אִינּוּן, סְתִים וְגִלְיָא, דְתַגִּינֵן תְּלַת דְרִגִין אִינּוּן מִתְקַשְׂרִין דָּא בְדָא, קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, אוּרִייתָא, וְיִשְׂרָאֵל. וְכֹל חַד, דְרָגָא עַל דְרָגָא, סְתִים וְגִלְיָא. קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא דְרָגָא עַל דְרָגָא,

סְתִים וְגִלְיָא. אורֵייתָא הָכִי נְמִי סְתִים וְגִלְיָא.
יִשְׂרָאֵל הָכִי נְמִי דְרַגָּא עַל דְרַגָּא, הָדָא הוּא
דְכְתִיב, (תהלים קמז) מַגִּיד דְבָרָיו לְיַעֲקֹב חֲקִיו
וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל. תְּרִי דְרַגְיָן אֵינּוּן, יַעֲקֹב
וְיִשְׂרָאֵל, חַד גִּלְיָא, וְחַד סְתִים.

מָאִי קָא מִיִּירִי. אָלָא כָּל מָאֵן דְּאִתְגַּזֵּר
וְאִתְרַשִּׁים בְּשִׁמְאָא (נ"א בְּרִשְׁמָא) קְדִישָׁא,
יְהִיבִין לֵיהּ בְּאֵינּוּן מְלִין דְּאִתְגַּלְיִין בְּאורֵייתָא,
כְּלוּמַר, מוֹדִיעִין לֵיהּ בְּרִישֵׁי אֲתוּוּן, בְּרִישֵׁי
פְּרָקִין, יְהִיבִין עַלֵּיהּ חוּמְרָא דְּפִקוּדֵי אורֵייתָא,
וְלֹא יִתִּיר, עַד דִּיסְתַּלַּק בְּדְרַגָּא אַחְרָא, הָדָא
הוּא דְכְתִיב מַגִּיד דְבָרָיו לְיַעֲקֹב (לְיַעֲקֹב שְׂפִיר). אָבֵל
חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל, דְּאִיהוּ בְּדְרַגָּא עַלְאָה
יִתִּיר. וְכְתִיב (בראשית לה) לֹא יִקְרָא שְׁמֶךָ עוֹד יַעֲקֹב
וּגו'. חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל, אֵלִין רִזִּי
אורֵייתָא וְנִמּוּסֵי אורֵייתָא, וְסִתְרֵי אורֵייתָא,
דְּלֹא יִצְטַרְכוּן לְגַלְאָה אָלָא לְמָאֵן דְּאִיהוּ
בְּדְרַגָּא עַלְאָה יִתִּיר בְּדִקָּא חֲזִי.

וְכֹה לְיִשְׂרָאֵל הָאִי, לְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה
עַל אַחַת פְּמָה וְכְמָה, וְכָל מָאֵן דְּלֹא אִתְגַּזֵּר
וְיִהְיִין לֵיהּ אֲפִילוּ אֶת זַעֲרָא דְּאורֵייתָא, כְּאֵלוּ
חֲרִיב עַלְמָא, וּמִשְׁקַר בְּשִׁמְאָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִין
הוּא, דְּכֹלָא כְּהִיא תְּלִיא, וְדָא בְּדָא אִתְקַשֵּׁר,
דְּכְתִיב, (ירמיה לג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמֵם וְלַיְלָה
חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי.

הָא חֲזִי, פְּתִיב (דברים ה) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם
מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
שָׁם, אָבֵל לְשָׂאָר עַמִּין לֹא שָׁם. בְּגִין כֶּף דְּבֵר
אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (ויקרא כ) וְאֵל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תֹּאמַר. וְכֵן כְּלָם. יְנוּחוּ
אֲבוֹת הָעוֹלָם, הֵם הִלְלִין וְשִׁמְאִי,
שְׂכַף אֲמָרוּ לְאוּנְקְלוֹס, וְלֹא
הוֹדִיעוּ לֹא דְבֵר תּוֹרָה עַד שְׁנַמּוּל.
וְכֹה רָאָה, הַדְּבַר הַרְאִשׁוֹן שֶׁל
לֵיהּ מְלָה דְּאורֵייתָא עַד דְּאִתְגַּזֵּר.

וְנִגְלָה. יִשְׂרָאֵל גַּם כֵּן דְרַגָּה עַל
דְרַגָּה. זְהוּ שְׂכַתּוּב (תהלים קמז) מַגִּיד
דְבָרָיו לְיַעֲקֹב חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו
לְיִשְׂרָאֵל. שְׁתֵּי דְרַגּוֹת הֵן - יַעֲקֹב
וְיִשְׂרָאֵל, אַחַד גִּלְיָא וְאַחַד נְסִתָּר.
מָה זְהוּ אֹמֵר? אָלָא כָּל מִי שְׁנַמּוּל
וְנִרְשָׁם בְּשֵׁם (בְּרִשְׁם) הַקְּדוֹשׁ,
נוֹתְנִים לוֹ בְּאוֹתָם דְּבָרִים
שֶׁהִתְגַּלְּוּ בַּתּוֹרָה, כְּלוּמַר,
מוֹדִיעִים לוֹ בְּרִישֵׁי אוֹתוֹת
וּבְרִישֵׁי פְּרָקִים, נוֹתְנִים עֲלָיו
חֲמָרָה שֶׁל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, וְלֹא
יֹתֵר, עַד שִׁיתְעַלֶּה לְדְרַגָּה אַחְרָת.
זְהוּ שְׂכַתּוּב מַגִּיד דְבָרָיו לְיַעֲקֹב
(לְיַעֲקֹב יוֹפֵה). אָבֵל חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו
לְיִשְׂרָאֵל, שְׁהוּא בְּדְרַגָּה יֹתֵר
עַלְיוֹנָה, וְכְתוּב (בראשית לב) לֹא
יִקְרָא שְׁמֶךָ עוֹד יַעֲקֹב וְגו'. חֲקִיו
וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל, אֵלֵי סוּדוֹת
הַתּוֹרָה וְהַנְהַגּוֹת הַתּוֹרָה וְסִתְרֵי
תּוֹרָה, שְׁלֹא יִצְטַרְכוּ לְגַלוֹת אָלָא
לְמִי שְׁהוּא בְּדְרַגָּה יֹתֵר עַלְיוֹנָה
כְּרִאוּי.

וְכֹה לְיִשְׂרָאֵל כְּזֶה, לְעַמִּים עוֹבְדֵי
עֲבוּדָה זָרָה עַל אַחַת פְּמָה וְכְמָה.
וְכָל מִי שְׁלֹא נִמּוּל וְנוֹתְנִים לוֹ
אֲפִלוּ אוֹת קְטֻנָּה שֶׁל הַתּוֹרָה,
כְּאֵלוּ הַחֲרִיב עוֹלָם וּמִשְׁקַר בְּשִׁמּוֹ
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהִכֵּל
תְּלוּי בְּזָה, וְזֶה בְּזָה נִקְשֵׁר, שְׂכַתּוּב
(ירמיה לג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמֵם וְלַיְלָה
חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי.
כֹּה רָאָה, כְּתוּב וְזֹאת הַתּוֹרָה
אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שָׁם, אָבֵל לְשָׂאָר
הָעַמִּים לֹא שָׁם. מִשּׁוּם כֶּף דְּבֵר
אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (ויקרא כ) וְאֵל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תֹּאמַר. וְכֵן כְּלָם. יְנוּחוּ
אֲבוֹת הָעוֹלָם, הֵם הִלְלִין וְשִׁמְאִי,
שְׂכַף אֲמָרוּ לְאוּנְקְלוֹס, וְלֹא
הוֹדִיעוּ לוֹ דְבֵר תּוֹרָה עַד שְׁנַמּוּל.
וְכֹה רָאָה, הַדְּבַר הַרְאִשׁוֹן שֶׁל

וְהָא חֲזִי, מְלָה קְדַמָּה דְּאורֵייתָא, דִּיהִיבִין לִינוּקֵי, אֶלֶף י' בֵּי"ת, דָּא מְלָה

התורה שנותנים לתינוקות אל"ף ב"ת, זה דבר שאין בני העולם יכולים להשיג בשכלם ולהעלותו ברצון, וכל שפן לדבר אותו בפיהם, ואפלו מלאכים עליונים ועליוני העליונים אין יכולים להשיג, כי הם נסתרות השם הקדוש. ואלף וארבע מאות וחמש רבבות של עולמות, כלם תלויים בקוצו של אל"ף, ושבעים ושנים שמות קדושים חקוקים באותיותיו ושומים, שעמדו בהם עליונים ותחתונים, שמים וארץ, וכסא הכבוד של המלך, תלויים מצד אחד לצד אחד, שפשיטות האלף קיומם של כל העולמות, ותומכים של עליונים ותחתונים בסוד החכמה.

ושבירים נסתרים ונהרות עמקים ועשר אמירות, כלם יוצאים מאותו קוץ תחתון שפחת האלף. מכאן והלאה מתחיל להתפשט אלף בבי"ת, ואין חשבון לחכמה שגחקה פאן.

משום כך התורה היא הקיום של הכל ואמונת הכל, לקשר קשר של האמונה זה עם זה כראוי. ומי שנמול, נקשר באותו קשר האמונה. ומי שלא נמול ולא נקשר בו, פתוב בו (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש. (שמות יג) ועל ערל לא יאכל בו. שהרי התעוררה רוח השמאה שמצדו, וכא להתערב בקדשה. ברוף הרחמן שהפריד את ישראל בניו, ושומים ברשם קדוש, מהם ומזהמתם. עליהם פתוב, (ירמיהו) ואנכי נטעתיך שורק פלה זרע אמת. ומשום כך, (מייכהו) תתן אמת ליצק, ולא לאחר. תורת אמת, לזרע אמת. בא רבי אלעזר ונשקו על ידו.

דלא יכלין בני עלמא לאדבקא בסוכלתנו, ולסלקא ליה ברעותא, ופל שפן למלא בפומיהון. ואפילו מלאכי עלאי, ועלאי דעלאי, לא יכלין לאדבקא, בגין דאינון סתימין דשמא קדישא. ואלף וארבע מאה וחמש רבבן דעלמין, פלהו תליין בקוצא דאל"ף, ושבעין ותריין שמיהן קדישין גליפין באותווי רשימין, דקיימו בהו עלאי ותתאי, שמיא וארעא, וכורסייא יקרא דמלכא, תליין מסטרא חדא לסטרא חדא, דפשיטותא דאלף, קיומא דעלמין פלהו, וסמכין דעלאין ותתאין ברזא דחכמתא.

ושבירין סתימין, ונהרין עמיקין, ועשר אמירן, פלהו נפקין מההוא קוצא תתאה דתחות אלף. מכאן והלאה שארי לאתפשטא אלף בבי"ת. ולית חשבון לחכמתא דהכא אתגליף.

בגני (דף ע"ג ע"ב) כף, אורייתא קיומא דכלא, ומיהימנותא דכלא, לקשרא קשרא דמיהימנותא דא בדא פדקא חזי. ומאן דאתגזר, אתקשר בההוא קשרא דמיהימנותא. ומאן דלא אתגזר, ולא אתקשר ביה, פתיב ביה, (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש. (שמות יב) וכל ערל לא יאכל בו. דהא אתער רוח מסאבא דמסטריה, ואתי לאתערבא בקדושה. ברין רחמנא, דפריש לישראל בנוי, רשימין ברשימא קדישא, מננייהו ומזוהמא דלהון. עלייהו כתיב, (ירמיהו) ואנכי נטעתיך שורק פלה זרע אמת. ובגני כף, (מייכהו) תתן אמת ליצק, ולא לאחרא. תורת אמת, לזרע אמת. אתא רבי אלעזר ונשקיה על ידו.

רבי חזקיה אמר, פתיב (שמואל א יב) כי לא יטש

רבי חזקיה אמר, פתוב (שמואל א-יב) כי לא יטש ה' את עמו בעבור שמו וגו'. כי לא יטש ה' את

י' אַת עֲמוּ בַעֲבוּר שְׁמוּ וְגו', כִּי לֹא יִטֵּשׁ
 י' אַת עֲמוּ, מָאִי טַעְמָא בַעֲבוּר שְׁמוּ הַגְּדוּל.
 בְּגִין דְּכָלֵּא אֶתְקַשְׁר דָּא בְּדָא, וּבְמָה אֶתְקַשְׁרוּ
 יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. בְּהֵהוּא רְשִׁימָא
 קַדִּישָׁא דְאַתְרָשִׁים בְּבִשְׂרִיהוּן. וּבְגִינֵי כֵּף, לֹא
 יִטֵּשׁ י' אַת עֲמוּ. וְלָמָּה. בַּעֲבוּר שְׁמוּ הַגְּדוּל
 דְאַתְרָשִׁים בְּהוּ.

הַאֲנָא, אֹרִייתָא אַקְרִי בְּרִית, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף
 הוּא אַקְרִי בְּרִית. וְהֵאֵי רְשִׁימָא קַדִּישָׁא
 אַקְרִי בְּרִית. וְעַל דָּא כָּלֵּא אֶתְקַשְׁר דָּא בְּדָא,
 וְלֹא אֶתְפָּרֵשׁ דָּא מִן דָּא. אָמַר לִיה רַבִּי יִיסָא,
 אֹרִייתָא וַיִּשְׂרָאֵל שְׁפִיר. אָבַל קַדְשָׁא בְּרִיף
 הוּא מְנַלֵּן דְאַקְרִי בְּרִית. אָמַר לִיה דְכַתִּיב,
 (תהלים קו) וַיִּזְכּוּר לָהֶם בְּרִיתוֹ, וְהָא אֶתְיִידַע,
 וְהָא אֶתְמַר.

וְאַת חֲקַמֵי תְשַׁמְרוּ, חֲקוּמֵי: (ויקרא יח) אֵלִין אֵינּוּן
 נְמוּסֵי מְלָכָא. מְשַׁפְּטֵי: אֵלִין אֵינּוּן גְּזֵרֵי
 אֹרִייתָא, רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כָּל אֵינּוּן נְמוּסֵין
 מֵאַתְר דְאַקְרִי צְדָק, אַקְרוּן חֲקוּמֵי, וְאֵינּוּן גְּזֵרֵי
 מְלָכָא. וּבְכָל אֶתְר דְאַקְרִי מְשַׁפְּט אַקְרוּן דִּינָא
 דְּמְלָכָא, דְּאִיהוּ מְלָכָא קַדִּישָׁא, קַדְשָׁא בְּרִיף
 הוּא, מְלָכָא דְשַׁלְמָא כָּלֵּא דִלִּיָּה הוּא. דְּהוּא
 מְלָכָא קַדִּישָׁא, בְּאַתְר דְתֵרִין חוּלְקִין אַחֲרֵיהּ
 דָּא בְּדָא. וְעַל דָּא כַּתִּיב, (תהלים פט) צְדָק וּמְשַׁפְּט
 מְכוּן פְּסָאָךְ, וְאֵינּוּן דִּינָא וְרַחֲמֵי. וּבְגִינֵי כֵּף חֲק
 וּמְשַׁפְּט. וְעַל דָּא כַּתִּיב (תהלים קמז) חֲקִיו וּמְשַׁפְּטֵיו
 לְיִשְׂרָאֵל. לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא לְשָׂאֵר עַמִּין.

בְּתַרִּיהּ מַה כַּתִּיב, לֹא עֲשֵׂה כֵּן לְכָל גּוֹי.
 וְתִנְיִן, אָף עַל גַּב דְאַתְגְּזֵר וְלֹא
 עֲבִיד פְּקוּדֵי אֹרִייתָא, הָרִי הוּא כְּגוֹי בְּכָלֵּא,
 וְאָסִיר לְמִילְחָ לִּיה פְּתַגְמֵי אֹרִייתָא. וְעַל דָּא
 תִּנְיִן (שמות כ) מִזְבַּח אֲבָנִים, דָּא מִזְבַּח אֲבָנִים
 מִמֶּשׁ. וְהָא קִשְׁיֵו דְלַפִּיָּה בְּאַתְרִיהּ קִימָא, וְזוּהֵמָא לָא אֶתְפָּסַק מְגִיָּה.

עֲמוּ, מָה הַטַּעַם בַּעֲבוּר שְׁמוּ
 הַגְּדוּל? כִּי הִכַּל נִקְשַׁר זֶה עִם זֶה.
 וּבְמָה נִקְשְׁרוּ יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשׁ
 בְּרוּף הוּא? בְּאוֹתוֹ רִשְׁם קְדוּשׁ
 שְׁנָרְשָׁם בְּכַשְׂרָם, וּמִשּׁוּם כֵּף לֹא
 יִטֵּשׁ ה' אֶת עַמּוֹ. וְלָמָּה? בַּעֲבוּר
 שְׁמוֹ הַגְּדוּל שְׁנָרְשָׁם בְּהֵם.

דְּמַדְנּוּ, הַתּוֹרָה נִקְרְאָת בְּרִית,
 וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא נִקְרָא בְּרִית,
 וְהַרְשָׁם הַקְּדוּשׁ הִנֵּה נִקְרָא בְּרִית.
 וְלָכֵן הִכַּל נִקְשַׁר זֶה עִם זֶה וְלֹא
 נִפְרָד זֶה מִזֶּה. אָמַר לוֹ רַבִּי יִיסָא,
 תּוֹרָה וַיִּשְׂרָאֵל - יָפָה, אָבַל
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְנִין לְנוּ
 שְׁנָקְרָא בְּרִית? אָמַר לוֹ, שְׂכַתוּב
 (תהלים קו) וַיִּזְכּוּר לָהֶם בְּרִיתוֹ, וְהָרִי
 נוֹדַע, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

וְאַת חֲקַמֵי תְשַׁמְרוּ (ויקרא יח). חֲקַמֵי
 - אֵלוּ הֵן הַנְּהֻגוֹת הַמְּלָךְ. מְשַׁפְּטֵי
 - אֵלוּ הֵן גְּזֵרוֹת הַתּוֹרָה. רַבִּי
 יְהוּדָה אָמַר, כָּל אוֹתָן הַנְּהֻגוֹת
 שְׁבִנְקָאוֹת צְדָק, נִקְרְאוּ חֲקַמֵי, וְהֵן
 גְּזֵרוֹת הַמְּלָךְ. וּבְכָל מְקוֹם שֶׁשְׁבִנְקָא
 מְשַׁפְּט, הֵן נִקְרְאוֹת דִּינּוּ שֶׁל
 הַמְּלָךְ, שֶׁהוּא הַמְּלָךְ הַקְּדוּשׁ,
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא הַמְּלָךְ שֶׁכָּל
 הַשְּׁלוֹם שָׁלוֹ, שֶׁהוּא הַמְּלָךְ
 הַקְּדוּשׁ בְּמְקוֹם שֶׁשְׁנֵי חֲלָקִים
 אַחֲרָיוֹם זֶה עִם זֶה. וְעַל זֶה כַּתוּב,
 (תהלים פט) צְדָק וּמְשַׁפְּט מְכוּן
 פְּסָאָךְ, וְהֵם דִּין וְרַחֲמִים. וּמִשּׁוּם
 כֵּף חֲק וּמְשַׁפְּט. וְעַל זֶה כַּתוּב,
 (שם קמז) חֲקִיו וּמְשַׁפְּטֵיו לְיִשְׂרָאֵל.
 לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא לְשָׂאֵר הָעַמִּים.

מַה כַּתוּב אַחֲרָיוֹ? לֹא עֲשֵׂה כֵּן
 לְכָל גּוֹי. וְשִׁנְיֵנוּ, אָף עַל גַּב שְׁנַמְזוּל
 וְלֹא עֲשֵׂה אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה, הָרִי
 הוּא כְּמוֹ גּוֹי בְּכָל, וְאָסִיר לְלַמְדוֹ
 דְבַרֵי תּוֹרָה. וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, (שמות
 כ) מִזְבַּח אֲבָנִים, זֶה מִזְבַּח אֲבָנִים
 מִמֶּשׁ. וְהָרִי קִשְׁיֵי הַלֵּב עוֹמֵד
 בְּמִקְוָמוֹ, וְהַזְהָמָה לֹא פְּסָקָה
 מִמֶּנּוּ.

וְזוּהֵמָא לָא אֶתְפָּסַק מְגִיָּה.

משום כך לא עולה בידו אותה מילה ולא מועילה לו. ועל זה כתוב, כי חרפך הנפת עליה ותחללה. משום כך, לא עשה כן לכל גוי סתם. ומשפטים בל ידעום, לעולם ולעולמי ועולמים. דבר אחר (קשו), לא נותנים להם כל שפן סודות תורה והנהגות התורה. וכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו יצק חבל נחלתו, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

משנה, בדרכי האורות העליונים. ארבעה מפתחות נעשו לארבעת צדדי העולם, ובכיווניהם נמצאים אחד לצד ארבעה, וארבעה לצד אחד. נחקקים (פחלוק) בגן אֶדֶן. באותו גן, תכלת וארזמן וצבע זוהר ולבן ואדם. זה נכנס לגן של חברו, ושלו רשום בו.

ארבעה ראשים עלו כאחד, ובדיוקן אחד נדבקים. ראש אחד עולה מתוך הרחצה שרוחץ. שתי אילות קצובות בשעור אחד עולות מאותה רחצה, שכתוב (שיר ד) כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה. בשער שלהם מראה של אבן טובה של ארבעה גונים. ארבע כנפים שמכסות על הגוף, וידים קטנות תחת כנפיהם. וחמש בחמש חקוקים. טסים (שואפים) למעלה למעלה מן ההיכל, שהיא יפה תאר ונאה למראה.

ע"ם אחד ילד יוצא שנון חרב, שמתהפכת לגברים ולנקבות. לוחמים מדידת האיפה בין שמים ובין ארץ. לפעמים לוחמים (עולים) לה בכל העולם, וכל המדידות מודדים בה, שכתוב איפת צדק וגו'.

מראה אחד של בדולח עומד על חרב אחת, בראש אותו ילד (הרב)

בגני כף, לא סליק בידיה ההוא גזירו, ולא מהניא ליה. ועל דא כתיב, (שמות כ) כי חרפך הנפת עליה ותחללה. בגני כף, לא עשה כן לכל גוי סתם. ומשפטים בל ידעום לעלם ולעלמי עלמין. מלה אחרא (נ"א ועידא), לא יתבינן להו, כל שפן רזי אורייתא, ונמוסין דאורייתא. וכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו יצק חבל נחלתו, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי' אלהיו.

מתניתין, בנמוסי טהירין. ארבע מפתחין שויין לארבע סטרי עלמא. בזויותהון אשתכחו. חד לסטר ארבע, וארבע לסטר חד. אתגלפן (ס"א אתפלגן) בחד גוונא. בההוא גוונא, תכלא, וארגוונא וצבע זהורי, ותוורא, וסומקא. דא עייל בגוונא דחבריה, ודידיה ביה רשים.

ארבע רישין פחדא אסתליקו, ובחד דיוקנא מתדבקן. חד רישא אסתליק, מגו סחיו דאסתחי. תרי איילתא קציבין בשיעורא חד, סלקן מההוא סחיותא, דכתיב, (שיר השירים ד) כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה. בשערא דלהון, חיזו דאבן טבא דארבע גוונין.

ארבע גדפין דכסין על גופא, וידין זעירין תחות גדפייהו. וחמש בחמש גליפן. טאסין (ס"א שאפין) לעילא לעילא מהיכלא, דשפירא בריוא ויאה למחזי.

חד עולים רביא, נפיק שגן חרבא, דמתהפכא לגוברין לנוקבין. נטלין למשיחא דאיפה בין שמיא ובין ארעא. לזמנין נטלין (ס"א עולין) לה בכל עלמא, וכל משיחין בה משיחין, דכתיב, (ויקרא טז) איפת צדק וגו'.

חד חיזו דבדולחא, קיימא על חרבא חד, פרישא דההוא רביא (נ"א חרבא) מלהטא

מְלֵהט אָדָם מִתּוֹךְ הַבְּדוּלָח. שְׁנֵי צְדָדִים מֵצֵד זֶה וּמֵצֵד זֶה, נִרְאִית אוֹתָהּ הַחֶרֶב בְּרָשְׁמִים עֲמָקִים, גָּבַר אַחַד תְּקִיף, סָלַם שְׁעוּמָד בְּשִׁלְשָׁה עֶשֶׂר עוֹלָמוֹת חֲגוּר אוֹתָהּ הַחֶרֶב לַעֲשׂוֹת נִקְמוֹת, וְעָמַד חֲגוּרִים שְׁשִׁים אַחֲרֵים, כָּלֵם מִחֲלָפִים (מִלְמַדִּי) (שׁוֹלְפִי) מִנְצִיחֵי קָרֵב. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים מִדָּה) חֲגוּר חֲרָבָךְ עַל יַרֵךְ גָּבוּר הוֹדֵךְ וְהִדְרֵךְ. וְכָתוּב (שִׁיר א) כָּלֵם אַחֲזִי חֶרֶב מִלְמָדִי מִלְחָמָה וְגוֹ'. בְּכַמָּה גִּוּנִים מִתְּהַפְּכִים פְּנִיָהם, שְׁאִין מִפְּרִי אוֹתָם פָּרֵט לְתוֹלַעַת אַחַת שֶׁשְׁטָה (שְׁשׂוּדָה) בֵּין דְּגֵי הַיָּם, כָּל הָאֲבָנִים שְׁעוֹבְרוֹת עֲלֵיהֶם נִבְקָעוֹת.

בְּאוֹתוֹ זְמַן הִקּוּל שִׁיּוּצָא מֵאוֹתָם חֲגוּרֵי הַחֶרֶב, מִבְּקַע שְׁמוֹנָה עֶשֶׂר הַיָּם גְּדוּלִים, וְאִין מִי שְׁיַרְכִין אֲזִינוּ. כָּל הָעוֹלָם סְתוּמֵי עֵינַיִם, אֲטוּמֵי לֵב, אִין מִי שִׁישְׁגִיחַ, שְׁהֵרִי הַבְּנִין סְתוּר כְּשִׁעוּשִׁים מַעֲשִׂים שְׁאִינָם כְּשָׂרִים, סוֹטִים מִדְּרָךְ תְּקִינָה, הִיָּמִין סְרָה וְהַשְּׂמָאל שׁוֹלְטַת, וְאִז מְצוּיּוֹת עֲרִיּוֹת. אוֹי לְרָשָׁעִים שְׁגוּרִמִּים אֵת זֶה בְּעוֹלָם, שְׁהֵרִי אִין מִתְּבָרְכִים לְמַעְלָה עַד שִׁיְכַלּוּ אוֹתָם לְמִטָּה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים קד) וְרָשָׁעִים עוֹד אִינָם בְּרַכִּי נִפְשֵׁי אֵת ה' הַלְלוּיָהּ.

(עד באן)

עֲרוֹת אָבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. רַבִּי חֲזִיא פְתַח, (שִׁיר ב) כְּתַפּוּחַ בְּעֵצֵי הַיַּעַר כֵּן דוּדֵי בֵּין הַבָּנִים וְגוֹ'. אֵת הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאָרוֹ הַחֲבָרִים, אָבֵל כְּמָה חֲבִיבָה כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהִיא מְשַׁבַּחַת אוֹתוֹ בְּזוֹה. כָּאֵן יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה, לְמָה הִיא מְשַׁבַּחַת אוֹתוֹ בְּתַפּוּחַ וְלֹא בְּדָבָר אַחֵר, אוּ בְּגוּנִים אוּ בְּרִיחַ אוּ בְּטַעַם?

אָבֵר הוֹאִיל וְכָתוּב תַּפּוּחַ, כָּלֵם הִיא מְשַׁבַּחַת אוֹתוֹ - בְּגוּנִים, בְּרִיחַ, וּבְטַעַם. מָה תַּפּוּחַ הוּא

סוּמְקָא מְגוּ בְּדוּלְחָא. (דף ע"ד ע"א) תְּרִין סְטָרִין מְהֵאי גִיסָא וּמְהֵאי גִיסָא, אַתְחֲזִי הֵהוּא חֲרָבָא, בְּרָשְׁמִין עֲמִיקִין, חַד גָּבַר תְּקִיף, סוּלְמָא דְקִיָּמָא בִּי"ג עֲלָמִין. חֲגִיר הֵהוּא חֲרָבָא, לְמַעְבַּד נוּקְמִין. עֲמִיָה חֲגִירִין שְׁתִּין אַחֲרֵינִין, כְּלָהוּ מִשְׁתַּלְחָפִי (ג"א מִתְּלִיפִי) (ס"א מִשְׁלָפִי) נִצְחִין קָרָבָא, הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (תְּהִלִּים מִדָּה) חֲגוּר חֲרָבָךְ עַל יַרֵךְ גָּבוּר הוֹדֵךְ וְהִדְרֵךְ. וְכָתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) כָּלֵם אַחֲזִי חֶרֶב מְלוּמָדִי מִלְחָמָה וְגוֹ'. בְּכַמָּה גִּוּנִין מִתְּהַפְּכִין אֲנַפְיָהוּ, לִית דִּידַע לֹוֹן, בַּר חַד תּוֹלַעְתָּא דְשָׂאט (ס"א דְשָׂאט) בֵּין נוּגֵי יַמָּא, כָּל אֲבָנִין דְאֵעְבַּר עֲלֵיהֶוּ מִתְּבַקְעִין.

בְּהֵהוּא זְמַנָּא, קָלָא דְנַפְיָךְ מֵאִינוּן דְחֲגִירֵי חֲרָבָא, מִבְּקַע תְּמַנְיָסֵר טוּרִין רַבְרָבִין, וְלִית מָאן דִּירְכִין אוֹדְנִיָה. כְּלָהוּ עֲלָמָא סְתִימִין עֵינֵינוּ, אֲטִימִין לְבָא, לִית מָאן דִּישְׁגַח דְהָא כְּנִינָא לְסְתוּר כַּד עַבְדִּין עוֹבְדִין דְלֹא מִתְּבַשְׂרִין, סָאטִין מֵאֲרַחָא דְתַקְנָא, יְמִינָא אַעְדֵי, וּשְׂמָאֵלָא שְׁלֵטָא, כְּדִין עֲרִיין אֲשַׁתְּכַחוּ. וְוִי לְחִיבִינָא דְגִרְמִין דָּא בְּעֲלָמָא, דְהָא לֹא מִתְּבָרְכִין לְעִילָא, עַד דִּישְׁתַּצוּן אִינוּן לְתַתָּא. הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (תְּהִלִּים קד) וְרָשָׁעִים עוֹד אִינָם בְּרַכִּי נִפְשֵׁי אֵת יי' הַלְלוּיָהּ. (ע"ב).

עֲרוֹת אָבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. (ויקרא ח"ו) רַבִּי חֲזִיא פְתַח. (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) כְּתַפּוּחַ בְּעֵצֵי הַיַּעַר כֵּן דוּדֵי בֵּין הַבָּנִים וְגוֹ'. הֵאי קָרָא אוּקְמוּהָ חֲבָרִיָּא, אָבֵל כְּמָה חֲבִיבָה כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל קָמִי קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְהִיא מְשַׁבַּחַת לִיָה בְּהֵאי. הֵכָא אִית לֹאֲסַתְפְּלָא, אֲמֵאִי מְשַׁבַּחַת לִיָה בְּתַפּוּחַ, וְלֹא כְּמִלָּה אַחֲרָא, אוּ בְּגוּנוּן אוּ בְּרִיחָא אוּ בְּטַעַמָא.

אָבֵר הוֹאִיל וְכָתִיב תַּפּוּחַ, כָּלֵם הִיא מְשַׁבַּחַת לִיָה, בְּגוּנוּן, בְּרִיחָא, וּבְטַעַמָא. מָה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זדהר השבת

פרשת בראשית
- שנה א' 1 -

על דיו שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמועון בן זרחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותם אל חר קדשיי" (שבת ק"ה ע"ב).

הוא מסביר, ונבחרו אנשים אק בני לכתיה (הכנס ל... ה...)
ואקדוקי כותבתיהו יתאב העו חכתע כעכתענו סנה ומקיסו...
הק בני הסנה הסע נכוס סאכר נכר הסנהנו כו נשאר